

РЕШЕНИЕ

№ 466

гр. София, 27.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **9859** по описа за **2022** година докладвано от съдия Ирина Кюртева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Държавна агенция за метрологичен и технически надзор (ДАМТН) [населено място], чрез процесуален представител юрк.З., против Решение № 3578 от 27.09.2022 г., постановено по НАХД № 4505/2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 134 състав, с което е отменено наказателно постановление № НЯСС-27/24.01.2022г., издадено от председателя на Държавна агенция за метрологичен и технически надзор (ДАМТН), с което на Министерство на земеделието, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявана от И. В. И., министър, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1000 лв. (хиляда лева), на основание чл. 200, ал. 1, т. 39 от ЗВ за неизпълнение на задължение по чл.190а, ал.2, вр. с чл.190а, ал.1, т.3 от Закона за водите (ЗВ),

Недоволна от така постановеното решение е останала Държавна агенция за метрологичен и технически надзор (ДАМТН) [населено място], която е подала касационна жалба с твърдения, че същото е незаконосъобразно, необосновано и неправилно, постановено при нарушение както на материалния, така и на процесуалния закон. Иска се отмяна на първоинстанционното съдебно решение и

потвърждаване на НП. Претендира присъждане на разноски за двете инстанции, съобразно чл.63д от ЗАНН и моли в случай на неуважение на жалбата, присъждане на разноски на ответната страна в размер на законовия минимум.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се представлява и не ангажира становище.

Ответникът по касационната жалба Министерство на земеделието редовно призован, не се представлява и не ангажира становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор В., моли за потвърждаване на решението на СРС и отхвърляне на касационната жалба.

Пред настоящата инстанция не са представени нови писмени доказателства.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл. 217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Съгласно чл. 63, ал. 1 от ЗАНН първоинстанционното решение подлежи на касационно оспорване на основанията в чл. 348, ал. 1 от НПК, като съгласно чл. 218 от АПК касационният съд обсъжда само посочените в жалбата пороци, а за валидност, допустимост и съответствие с материалния закон на решението, следи и служебно. В жалба се твърди неправилно приложение на закона от СРС.

Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Административен съд София - град Х.-и касационен състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Приетата от съда фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал на основание чл. 283 НПК, както и от показанията на актосъставителя Г. Д..

Установено от районният съд е, че на 14.05.2020 г., с изготвянето на Протокол № 3/14.05.2020 г., служители при ДАМТН дали на Министерство на земеделието, в качеството му на собственик на язовир „П.“, находящ се в поземлени имоти № 55419.6705.116, 55419.6705.117, 55419.6705.119, 55419.6705.120, 55419.6705.121, 14831.6553.300, 14831.6553.441, 14831.6539.324, 14831.6539.424, 14831.6539.443 и 55419.6705.2570.2 в землищата на [населено място] и [населено място], Столична община, задължително

предписание да извърши водолазен оглед за техническото и експлоатационно състояние на съоръженията, намиращи се под вода, в срок до 30.12.2020г.

На 08.12.2020 г. свидетелят инж. И. С. – на длъжност началник на регионален отдел „Надзор на язовирните стени и съоръженията към тях“ – З. Централна България в Главна дирекция „Надзор на язовирните стени и съоръженията към тях“ при ДАМТН, заедно с инж. Ж. С., заемаща длъжността старши инспектор в същия отдел, извършили последваща

проверка и контрол на язовирната стена и съоръженията към нея и документацията за

експлоатацията на язовир „П.“, за което бил съставен констативен протокол № 02-01-28/08.12.2020г. Към момента на проверката нямало данни за извършен водолазен оглед за техническото и експлоатационно състояние на съоръженията, намиращи се под вода, доколкото и срокът на предписанието (30.12.2020г.) не бил изтекъл. Било дадено ново задължително предписание на собственика на язовира със същото съдържание и срок – да извърши водолазен оглед за техническото и експлоатационно състояние на съоръженията, намиращи се под вода, в срок до 30.12.2020г. На 24.06.2021г., чрез обход и оглед на голямата язовирна стена и съоръженията към нея и преглед на документацията от експлоатацията, контролните органи установили, че не е бил извършен водолазният оглед за техническото и експлоатационно състояние на съоръженията, намиращи се под вода на язовир „П.“, т.е. че не е изпълнено от собственика на язовира задължителното предписание, дадено първоначално в Протокол № 3/14.05.2020г., а после - и в констативен протокол № 02-01-28/08.12.2020г., със срок на изпълнение до 30.12.2020г. Поради изложеното на 09.08.2021 г. свидетелят С. преценил, че е налице нарушение на законодателството, уреждащо собствеността и управлението на водите на територията на Република България като общонационален неделим природен ресурс и собствеността на водностопанските системи и съоръжения, и съставил срещу Министерство на земеделието АУАН № 02-018/09.08.2021г. за извършено на 31.12.2020г. нарушение по чл. 190а, ал. 2 от Закона за водите. Актът бил предявен на същата дата и подписан с възражения. В срока по чл. 44, ал.1 от ЗАНН не били депозирани допълнителни възражения.

Въз основа на така съставения АУАН, на 24.01.2022г. е издадено обжалваното НП, с което при идентичност на описанието на нарушението и неговата правна квалификация, Министерство на земеделието е санкционирано на основание чл. 200, ал. 1, т. 39 от Закона за водите с имуществена санкция в размер на 1000 (хиляда) лева. Районният съд е приел, че АУАН е съставен, респ. НП е издадено от компетентни длъжностни лица, при спазване на императивните процесуални правила при издаването им, визирани е чл.42, 43 и 57 от ЗАНН, при пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в издаденото НП. Съдът е посочил, че словесното описание на нарушението в акта и наказателното постановление съвпадат по признаци, като достатъчно подробно и ясно е описан механизмът на извършване на административното нарушение. Намерил е, че НП е правилно и от материалноправна гледна точка. Изложил е мотиви и по отношение на размера на наложената имуществена санкция, както и такива за липсата на основания за приложение на института на маловажност на извършеното нарушение. Независимо от това, районният съд е изложил подробни и задълбочени съждения, че са налице основания за отмяна на атакуваното наказателно постановление, поради обстоятелството, че в случая административно наказателното производство е протекло изначално незаконосъобразно, в разрез с императивните разпоредби на ЗАНН. Намерил е, че е налице съществено нарушение на процесуалните правила, в частност на изискванията на чл. 201, ал. 13 от Закона за водите вр. чл. 34, ал.1от ЗАНН. С тези мотиви е отменил процесното наказателно постановление.

Така постановеното решение е постановено при неправилно приложение на закона. Районният съд е положил дължимите усилия за събиране на необходимите и относими доказателства за обективно, всестранно и пълно изясняване на всички

обстоятелства от значение за установяване на елементите от състава на инкриминираното нарушение. Спазил е процесуалните стандарти за оценка на доказателствените източници по чл. 107, ал. 5 и чл. 114 от НПК, приложими съгласно разпоредбата на чл. 84 от ЗАНН. Възприетата в мотивите на обжалваното решение фактическа обстановка не се оспорва от страните пред настоящата инстанция.

Съдът, в настоящият състав споделя изцяло аргументите на районния съд в обжалваното решение, че АУАН, респ.НП е съставен, респ. издадено от компетентно длъжностно лице, че са спазени императивните процесуални правила при издаването и на двата административни акта - тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 42, 43, ал. 5 и чл. 57 от ЗАНН, както и че е налице пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП. На следващо място, споделят се и изводите на СРС, че издаденото наказателно постановление е правилно от материално правна гледна точка, поради което касационният състав препраща към тях. Не на последно място, споделят се и изводите по отношение и на размера на наложената санкция, както и за липсата на приложимост на института на маловажност.

Основателно е възражението на касационния жалбоподател относно неправилното приложение на разпоредбата на чл.34 ЗАНН от въззивния съд и извода, че АУАН е съставен извън тримесечния срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от ЗАНН не се образува административно наказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушение в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението.

Нормативно регламентиращият начален момент, от който започва да тече срока по чл. 34, ал.1, изр. второ от ЗАНН за съставяне на АУАН, е момента на откриването на нарушителя, т.е когато има необходимите и достатъчни данни за извършване на нарушението и самоличността на нарушителя и са констатирани факти и обстоятелства за наличие на поведение на конкретно лице, което поведение от обективна страна сочи на допуснато административно нарушение. В процесният случай нарушението – неизпълнението на предписанието, е констатирано, респ. нарушителят е открит, при проверката на 24.06.2021г., за която е съставен цитирания по-горе Констативен протокол № 02-01-10 от същата дата. Именно от тази дата е започнал да тече тримесечният срок по чл. 34 ЗАНН за съставяне на АУАН, който е съставен в рамките на този срок – на 09.08.2021г., когато е връчен на нарушителя. В този момент компетентният административно наказващ орган е узнал за извършването на нарушението и кой е нарушителят, и именно това е правнорелевантният момент за начало на срока по чл. 34, ал.1, изр. второ от ЗАНН. Знанието от страна на наказващия орган към момента на извършване на първата проверка и даване на предписанието, че МЗ е собственик на проверявания язовир, не означава че нарушителят е бил известен. Установяването на нарушителя е възможно едва при констатиране на неизпълненото предписание, с което се осъществява изпълнителното деяние на конкретното административно нарушение.

По тези съображения настоящата инстанция намира, че АУАН е съставен в законоустановения срок от откриване на нарушителя и в тази връзка административно наказателното производство е образувано законосъобразно и е проведено в рамките на давностните срокове по чл.34 от ЗАНН, като издаденото наказателно постановление не е незаконсъобразно на това основание, както неправилно е приел районния съд.

При този изход на делото, направеното от касатора искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателно, поради което и на основание чл. 63д, ал.3 от ЗАНН, следва да му се присъди в размер на 200 (двеста) лева за две инстанции, определено на основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.

Мотивиран от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София град, X.-и касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 3578/27.09.2022 г., постановено по НАХД № 4505/2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 134-и състав и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № НЯСС-27/24.01.2022г., издадено от председателя на ДАМТН, с което на Министерство на земеделието, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявана от И. В. И., министър, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1000 лв. (хиляда лева), на основание чл. 200, ал. 1, т. 39 от ЗВ за неизпълнение на задължение по чл.190а, ал.2, вр. с чл.190а, ал.1, т.3 от Закона за водите (ЗВ).

ОСЪЖДА Министерство на земеделието, ЕИК[ЕИК], да заплати на Държавна агенция за метрологичен и технически надзор юрисконсултско възнаграждение за две инстанции в общ размер на 200 (двеста) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.